

Pica de Can Font de l'Alzinar

Sant Llorenç d'Hortons

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: Can Font de l'Alzinar
Alçada: 208

Coordenades:

Latitud: 41.45648
Longitud: 1.82856
UTM Est (X): 402162
UTM Nord (Y): 4590095

Classificació

Número de fitxa 08222 - 191
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani
Segle XIX
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: En desús, i una de les piques està fragmentada.
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08220A014000030000PI

Fitxes associades:

[Can Font de l'Alzinar](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dl., 18/03/2013 - 01:00

Descripció

Estructura formada per dues piques, de les que només se'n conserva una, i un dipòsit o cisterna d'aigua destinada a la fabricació del "caldo bordelés" (boullie bordelaise), i que es feia barrejant aigua i calç amb sulfat de coure per sulfatar la vinya. La pica està feta de maons sense arrebossar a l'exterior, però sí a l'interior, per tal d'impermeabilitzar-la. És de planta rectangular (76 x 90 cm). La seva profunditat és de 90 cm. A la part interior s'observa les restes de color verdós característic de la barreja. El dipòsit, que està al seu costat, servia per recollir l'aigua de la pluja. És cilíndric i fet de rajols de ceràmica. El diàmetre és d'1'75 metres i 60 cm a la boca. La profunditat s'apropa al 2 metres. A la part superior hi havia un petit forat per on entrava l'aigua amb un petit fragment ceràmic que servia per impedir al màxim el pas de sorra i restes vegetals.

Observacions:

Quan es sulfatava una vinya es feia a peu i amb la sulfatadora, amb una capacitat màxima de 20 litres, penjada a l'esquena. Per aquest motiu era usual que en una mateixa vinya existissin diverses piques com aquesta, per tal de no fer més feixuga la tasca del pagès.

Història

La masia de Can Font de l'Alzinar, l'any 1513 era d'Agnès, muller d'Antoni Miquel. Està documentada l'any 1587 ja amb el nom de casa d'en Font . Neix de la unió dels masos Maimó d'en Sarrovira, Badiguer, Pastor i Gibert. Abans de 1825 passa a mans d'Antoni Ravella Bosquets. Fou propietat del Comte d'Olzinelles, el qual la vengué a finals del segle passant al Marquès de Camps, de Girona, actuals propietaris.

Bibliografia

AA.VV (1986). Sant Llorenç d'Hortons; dins l'Inventari del patrimoni arquitectònic de Catalunya; l'Alt Penedès. Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

AJUNTAMENT DE SANT LLORENÇ D'HORTONS (2005). Catàleg de Masies i cases rurals; dins el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Sant Llorenç d'Hortons.

BOSCH CASADEVALL, Josep Maria (2009). Diccionari de els masies de Sant Llorenç d'Hortons (ss. XVI-XIX), dins Programa de Festa Major de Sant Llorenç d'Hortons de 2009, pàgs. 17 a 23.

ROSSELLÓ i RAVENTÓS, Joan (1986). Inventari del patrimoni arquitectònic de Catalunya, vol II l'Alt Penedès. Direcció General del Patrimoni Artístic de la Generalitat de Catalunya. Barcelona, pàgs. 124 a 133.

ROVIRA TUBELLA, Ramon (1999). Unes primeres notes sobre les masies de la parròquia de Sant Joan Samora. Programa de Festa Major de Gelida o <http://www.gelida.org/SLHortons/sjsamora.htm>

